

Medlems Sveskepolitik sammen med de Konservative, „Sveskeanstrengelserne“ sammen med de Konservative, var jo netop Valgdagens Stene i Øjnene.

Altsaa Venstre har indtaget en afventende Holdning, har skaffet Luft om sig, ikke været sammen med de Konservative mere end allerhøjest nødvendigt, men til Gengæld har det paa en forunderlig Maade isoleret sig. Ved en Række af Forslag er de traadt helt udenfor Forhandlinger med andre Partier. Venstre har i et saa vigtigt Spørgsmaal som Huslejeloven indtaget et urimeligt Standpunkt. I Spørgsmaalet om Tjenestemændenes Stilling har de isoleret sig fuldkommen og indtaget et urimeligt Standpunkt. I Spørgsmaalet om Behandlingen af Arbejdsspørgsmaalene har de isoleret sig og indtaget et urimeligt Standpunkt som det ikke at ønske en Drøftelse af dette Spørgsmaal, om hvilket dog flere af deres betydelige Personligheder har udtalt, at det er ét af de Spørgsmaal, som er Tidens mest brændende — jeg skal komme et Øjeblik tilbage til det til allersidst. Saaledes er Venstre paa en Række Punkter ligesom traadt ud til en Side for at staa der alene og vente med Hensyn til, hvad de nu agter at gøre i Fremtiden.

Ej heller har de paa andre Punkter villet tilstrækkelig hurtigt tage Standpunkt til Spørgsmaalene. Hvor de erklærer sig rede til Samarbejde, i Aldersrentespørgsmaalet og i Grundskyldsspørgsmaalet, hvor der ved Samlingens Begyndelse lød Udtalelser til Gunst for henholdsvis Revision af den nuværende Lov og Gennemførelse af det fremsatte Lovforslag, er man jo endnu paa ingen Maade naaet til Vejs Ende. Men dog er der her markeret Begyndelse til en ny Politik. Jeg tillader mig derfor at mene, at medens det ærede Medlem Hr. Korsgaard utvivlsomt har Ret i, at nye Konstellationer for Partierne ikke er nær forestaaende, er Forholdet det, at denne Samling i mange Henseender er i Gæringens Tegn. Men efter Gæring kommer ikke blot i Jacob Knudsens Romanrække, men ogsaa i Livet selv som Regel Afklaring, og for eller senere maa det efter den Gæring, som den nuværende Samling viser, Partiet Venstre er i, komme til en Afklaring, og saa vil det jo vise sig, om der er Mulighed for saadanne Konstellationer, som vil gøre et tilstrækkelig stærkt Demokrati til Herre i begge Rigsdagens Ting og derved til Herre over den demokratiske Udvikling i Landet. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard

sluttede med at omtale Arbejdsstridighederne, og naturligvis maatte man ved en Lejlighed som denne, nu da vi staa ved at skulle gaa hjem, komme til at tænke paa det, som for Øjeblikket foregaar, og som jo er uendelig vigtigere end meget af, hvad vi lovgivningsmæssigt beskæftiger os med i disse Dage. Men man maa nødvendigvis — og det gav ogsaa det ærede Medlem Hr. Korsgaards Udtalelser Udtryk for — behandle et Spørgsmaal, som er til Overvejelse mellem de to Parter og til Forligsinstitutionens Mægling, med stor Reservation. Derfor skal jeg slet intet sige om den Strid, som for Øjeblikket staa mellem de to Organisationer, om dens Enkeltheder eller om Mulighederne for dens Løsning, uden det ganske selvfølgelig, at vi alle maa haabe, at det sidste Forligsresultat, som tilvejebragte Formerne for Forhandlingen og satte Tidsgrænser for dens Afslutning, maa føre til en endelig Arbejdsfred for den kommende Tid.

Men man kan, forekommer det mig, ikke undlade at se, at de store Organisationers Arbejdsmetode og Forhandlingsmetode maaske efterhaanden er naaet til en saadan Udformning, at det hele Apparat ikke virker tilstrækkelig tidsmæssigt. Det har ogsaa virket længe; det har jo virket en Menneskealder eller mere, og det kan utvivlsomt trænge til Undersøgelse, om hele den Form, som Arbejdsstridigheders Afgørelse under Statens Medvirken har faaet, passer til den Tid, hvori vi nu lever. Vi har ved tidligere Lejlighed peget paa, om Forligsmyndigheden var tilstrækkelig stærk, om det ikke kunde være rigtigt at give Forligsinstitutionen en Myndighed, der under visse Omstændigheder kunde blive afgørende. Vi har ogsaa ved en tidligere Lejlighed henvist til Muligheden af at løse en enkeltstaaende Konflikt af stort og faretruende Omfang ved Statens endelige Afgørelse. Det er selvfølgelig ikke min Mening her at tage disse Spørgsmaal op til Drøftelse. Jeg har kun villet pege paa, at den Arbejdsstrid, som nu hersker — og forhaabentlig lykkes det endnu en Gang den gamle Forligsinstitution at tilvejebringe en Løsning — nødvendigvis paa lægger os at overveje, om hele Udviklingen ikke kræver nye Veje.

I den Henseende vil jeg gerne — fordi Sagen nu ikke kommer til Behandling i dette høje Ting — udtrykke min Glæde over den Beretning, som er afgivet af Folketingets Udvalg om Bedriftsraad, thi den peger jo paa det, der ligger bag Arbejdsstriden,